

[H. C. Toft.]

punkt, som hedder de økonomiske virkninger egnsvis og lokalt, hersker usikkerhed om, hvorvidt det er de rigtige kriterier, de rigtige vægte, man har. Sådan har jeg i alt fald opfattet det, og derfor går mit spørgsmål til ministeren på, om der også, hvad angår de 8-10 love, der er omtalt i ministerens fremsættelsestale, er planer om at ændre vægte og kriterier. Jeg er ikke helt klar over, om det er ministerens hensigt.

I alt fald beder jeg ministeren om, at resultatet af regeringens opgave- og byrdefordelingsudvalgs møde i morgen må være, at folketinget får en klar tilkendegivelse af fra regeringen, hvilke virkninger de samlede love med hensyn til byrde- og opgavefordelingen mellem amter og kommuner vil have på de enkelte kommuner og på de enkelte amter.

Poul Boeg (CD):

Jeg vil gerne takke indenrigsministeren for den klare redegørelse, han var så elskværdig at give for nogle tal, jeg havde henvist til. Jeg må sige, at det ville jo være særdeles lykkeligt for Danmark, hvis det faktisk, som minsteren sagde her, havde drejet sig om 4,6 millioner og 1,6 millioner — det er vist desværre milliarder, vi her opererer med.

Måtte jeg i øvrigt om dette spørgsmål ikke have lov til at sige, at medens det afgørende jo er, at vi får realiteten frem, og mens jeg som søgt påskønner den forklaring, der blev givet mig, så tror jeg, at den ærede minister vil være enig med mig i, at det, som han forklarede, det kan man faktisk ikke rigtig se af hans fremsættelsestale. Når der i sp. 3256 foruden tales om statens besparelser ved refusionsophævelsen, må man dog tro, det har sammenhæng med det lovforslag, hvortil denne fremsættelsestale knytter sig, mens der altså tales om, hvor meget det i alt drejer sig om. Men nu har vi i hvert fald fået de rigtige fakta frem.

Ministeren svarede på den bemærkning, jeg havde gjort om, at det måske var lidt forhastet, at vi havde fået forslaget nu, og mente, at det på grund af den frist, vi har vedtaget med den 15. marts, var nødvendigt at komme med det nu, ellers skulle det have ventet et år. Må jeg ikke have lov til at sige,

at den tankegang forstod jeg ikke helt. Der, som vi egentlig ville have foretrukket og synes kunne være hensigtsmæssigt med et lovforslag, der skærer så forholdsvis dybt som dette, og hvor vi ikke har hele materialet, det havde været, om man havde fremsat det i de første dage af oktober i den følgende samling. Så havde vi jo netop, når det først skal træde i kraft den 1. april 1975, haft et halvt år her i tinget til behandling af det i stedet for nogle få måneder, og så kunne vi have fået en hel del yderligere at vide straks ved fremsættelsen.

Endelig vil jeg som det sidste gerne have lov til at pege på, at jeg fik ikke af ministeren noget svar på dette med befordringsudgifterne, lovforslagets §§ 6, 7 og 8, og det skal jeg heller ikke på nogen måde insistere på. Jeg har naturligvis fuld forståelse for, at en minister ikke kan have ethvert tal parat ved enhver lejlighed, så det gør ikke noget, hvis jeg ikke får et svar nu. Jeg vil blot gerne trække det frem og beder om, at der senere må blive givet et svar i udvalget.

Det, vi fra centrum-demokraternes side gerne vil vide, er altså — om ikke andet, så formoder jeg, der skønsmæssigt kan siges noget om det —: hvor store er disse årlige befordringsudgifter? Hvor meget ville der kunne spares, hvis man f. eks. fulgte systemet i lovforslag nr. 122 om ændring af lov om offentlig sygesikring, som jeg også omtalte i mit forrige indlæg? Og — ikke mindst i øvrigt — kan man skønsmæssigt sige noget om, hvor meget det koster at administrere denne ordning? For jeg har fra det, jeg har set og hørt, et meget stærkt indtryk af, at der her medgår relativt store beløb til den rene administration. Det er derfor, jeg tillader mig at gentage dette og trække det frem, fordi jeg tror, det er noget af det, som det er nødvendigt at vi i højere grad kommer ind på i det danske samfund, at vi ikke bruger en forfærdelig masse penge til at administrere, at vi flytter nogle penge fra den ene til den anden, hvor den anden, til hvem vi flytter dem, i virkeligheden efter sin økonomiske status ikke har noget behov for dem. Det håber jeg derfor vi kan høre mere om i udvalget, og navnlig håber jeg, at indenrigsministeren kan være enig i den retningslinje, som socialministeren har lagt i lovforslag nr. 122. Det skulle næppe være vanskeligt for de to ministre at blive enige.